

dels seus per a la formació del Govern. Al qual, tornant a casa, van dir que no. Vegin l'astúcia comparada de Jordi Pujol...

El resultat, com vostès saben, és que es va formar una comissió mixta Govern-CiU per a acordar les línies d'acció. Una bona part del pressupost del 1994 va reflectir el programa econòmic de CiU. I això no va ser dolent per a l'economia espanyola, que ja do-

nava símptomes clars de revifar-se.

I en l'any 1994 les coses s'han repetit. És cert que, amb motiu de les eleccions europees, el PP va assolir una marcada victòria. Quanta alegria! El mal pel PP és que no varen voler entendre que cap elecció europea dona pas a unes eleccions generals.

Més prop tenim les autonòmiques i les municipals. Del que passi aleshores ja en parlarem. Avui per avui, el PSOE ha

recuperat quotes de vot; i CiU no n'ha perdut al Principat.

I tot això quan els responsables del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial de Reconstrucció i Desenvolupament diuen –en expressió de Michel Camdessus– que s'acosten, després de cinc anys de vaques flagues, cinc anys de vaques grasses. No són bones notícies per l'home del bigoti i els seus corifeus. **Fabià Estapé**

Les alternatives al FMI

Carme Massana, doctora de Política Econòmica, parla dels corrents alternatius i democratitzadors que corren per les organitzacions econòmiques internacionals.

Si bé la mundialització de l'economia s'està produint sota la supervisió dels principals organismes econòmics internacionals dominats per les grans potències industrialitzades, també és cert que la presència de veus alternatives és cada vegada més gran i més visible. Veus que denuncien el model de creixement ultraliberal preconitzat per aquells organismes. Model que consideren que genera un augment de les diferències entre els països més rics i els països més pobres, un creixement del PIB en els nous països industrialitzats (NPI) basat en unes condicions de treball i de vida pròpies del XIX, una forta expoliació i deprecació de terres, la malversació i deterioració del medi ambient i el progressiu desmantellament de l'estat del benestar als països europeus.

Les alternatives es refereixen a la necessitat urgent de reconsiderar el model de creixement, de democratitzar les organitzacions econòmiques internacionals (FMI, Banc Mundial, GATT, OCDE), d'augmentar els recursos financers destinats a resoldre els problemes de pobresa, de manca de cultura, de destrucció del medi ambient, d'opressió, que afecten àmplies capes de la població.

Les conferències organitzades per les Nacions Unides, sobre Medi Ambient a

Rio el 1992 i, la d'enguany (setembre del 1994), sobre Població al Caire, són un exemple de l'àmplia presència i creixent força de moviments alternatius que tracten d'informar, de denunciar els enormes desequilibris econòmics i socials existents i forcen plantejaments a nivell mundial dels problemes que se'n deriven i que, com cada cop és més evident, afecten tots els països. Aquestes conferències són, però, també un exemple dels plantejaments simplistes dels temes, ja que tendeixen a tractar de forma aïllada cada un dels problemes, i, de l'escassetat de recursos que es destinen a l'obtenció dels objectius establerts. El Fòrum Alternatiu, convocat per les organitzacions no governamentals (ONG) i que aplega 160 organitzacions, tracta de fer plantejaments

més globals, d'indagar les causes, d'evidenciar les contradiccions, de donar solucions que tinguin en compte les situacions econòmiques, polítiques i culturals diverses: entre nord i sud, entre Europa i Japó, entre l'Àfrica subsahariana i els països del sud-est asiàtic, etc.

La disparitat d'interessos s'ha evidenciat sobradament en l'assemblea general del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc Mundial a Madrid. El FMI aplega 150 països, però els països del nord, és a dir, els 24 estats que formen l'OCDE, acaparen prop del 55% dels vots. Pel que fa al Banc Mundial, el conjunt d'estats de l'OCDE controlen més de les dues tercers parts dels vots. Tot i amb això, és el grup dels set (G-7) format per EUA, Japó, Alemanya, França, Regne Unit, Canadà, i

EFE

Itàlia qui decideix la política d'aquelles dues institucions, en reunions paral·leles en què prenen acords sobre la seva posició en l'assemblea general, oposant-se, per exemple, obertament a la proposta del FMI, que té el suport dels països pobres, d'emetre 36.000 milions de *degs* (de drets especials de gir) per ampliar les possibilitats creditícies del FMI.

Així algunes de les qüestions centrals d'aquesta assemblea han estat, un cop més, relegades en la pràctica per les dificultats de finançament. Pensem en

Els ministres del G-7. Els recursos financers s'han de repartir.

l'escassetat de recursos financers disponibles: per al finançament del desenvolupament, especialment el dels països més pobres que han vist disminuir progressivament la seva participació en la distribució de la riquesa mundial (el 1987, el 20% de la població mundial més rica obtenia el 87% dels ingressos, mentre que el 20% de la població més pobre en rebia només el 1,4%), o per al finançament de polítiques ambientals, o per al finançament de polítiques sanitàries, educatives, de prestacions socials que permetin un control

real i lliure del creixement de la població substituïnt el paper central que té l'esterilització com a mètode anticonceptiu en els països del Tercer Món.

La política que hom vol continuar imposant des dels organismes econòmics internacionals és una política d'ajust (reducció de la intervenció del sector públic i de la despesa pública, primacia del mercat, política monetària restrictiva per controlar la inflació), que esdevé, a més, condició indispensable per aconseguir crèdits del FMI o del Banc Mundial. Política que

ha estat denunciada, per l'assemblea paral·lela que han organitzat les ONG a Madrid, com a responsable de l'augment de les desigualtats a nivell mundial entre països i dins de cadascun d'ells. L'economista índia Vandana Shiva explicava, per exemple, en el Fòrum Alternatiu de Madrid, la relació entre el sorgiment i la ràpida extensió de la pesta pneumònica al seu país i la suspensió del sistema d'assistència sanitària de fa dos anys i les dificultats que tenen els agricultors d'obtenir crèdits.

Carme Massana

Una pau per a fer què?

Divendres a la matinada començava, a Irlanda del Nord, la treva dels paramilitars protestants. Vicent Partal n'analitza les conseqüències.

Setmanes després de l'anunci d'una treva, fet pels nacionalistes irlandesos, a fi d'obrir un procés de negociació política, els paramilitars protestants també s'hi han afegit. L'una és conseqüència de l'altra. Ho afirmen els unionistes, quan vinculen el manteniment de la treva a la inexistència d'activitat armada dels republicans. Ho afirmaven els nacionalistes irlandesos, quan ja van fer saber que consideraven el Govern anglès responsable del final de la violència. Ho sabia, de fet, tot hom. Per a ningú no era cap secret que el Govern de Londres podia pressionar efectivament els protestants i obligar-los a la treva. Però ara, aconseguida aquesta, què?

El comunicat oficial del Comandament Combinat Militar Lleialista diu que la treva ha estat proclamada "després d'haver rebut confirmacions i garanties referents a la posició constitucional d'Irlanda del Nord dins el Regne Unit". Aquesta afirmació és, aparentment, contradictòria amb les frases del comunicat de l'IRA, insinuant que la treva i l'inici de les negociacions portarien el nord de l'illa pel camí de la reunificació. Aparentment només. Perquè

Adams, Reynolds i Hume. El procés de pau és molt difícil.

en realitat ningú no pot dir no solament on portarà el procés sinó ni com serà aquest procés negociador.

La fita que generalment ha estat marcada com un punt clau és la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Però ningú no pot pensar que un referèndum es pugui convocar així com així, sense passar abans per un període de normalització de la vida pública i de la vida política nord-irlandesa. I quan s'entra en un període com aquest, en tenim la prova a Sud-àfrica i Palestina, les coses canvien substancialment. Allò que ara és impossible, o just impensable, pot esdevenir real i senzill. I tota

opció pren carta de versemblança: una mena de condomini d'irlandesos i anglesos? Un semiestat independent amb lligams iguals amb la república d'Irlanda i la Gran Bretanya —tot afavorit i facilitat per la Unió Europea?

La cosa apassionant, doncs, més que no la solució final que hom pugui prendre, serà el procés de negociació mateix. Perquè és a través seu que caldrà arribar a un consens previ a la proposta d'una qualsevol solució. Un procés de negociacions que podria obrir-se molt aviat —es parla del

mes de desembre— i que haurà d'anar acostant actituds, ara irreconciliables, cap a un terreny central en què el diàleg siga possible.

Serà fascinant de veure els jocs d'equilibri que hauran de fer el uns i els altres i la capacitat d'imaginació que hauran de posar en joc. Trobar una solució no serà fàcil. Però la recerca de la solució serà apassionant. I, probablement, molt aclaridora del que podem esperar d'un futur en què els problemes heretats comencen a tenir solucions.

Com en el poema de Kavafis, el viatge sembla que serà allò que val realment.

Vicent Partal